

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม โดยมีความหลงตนเองเป็นตัวแปรกำกับ เป็นการศึกษาตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม ผลการวิจัยในภาพรวมพบว่า อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่ส่งผลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคม ไม่สอดคล้องตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม เนื่องจากว่าอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคมถูกกำกับจากตัวแปรความหลงตนเองและตัวแปรขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง อภิปรายผลการวิจัยตามอิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ภายในโมเดล และพิจารณาผลการวิจัยเพิ่มเติมร่วมอภิปรายถึงอิทธิพลระหว่างตัวแปรภายในโมเดลสมมติฐานการวิจัยด้วย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม

จากการวิเคราะห์โมเดลสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดขึ้นตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าอิทธิพลซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC) เท่ากับ $-.60$ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมและสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 นั่นก็คือ ยิ่งบุคคลรู้สึกหรือรับรู้ว่าตนเองมีการเห็นคุณค่าในตนเองน้อยลงเท่าใด ก็เป็นเครื่องบ่งชี้ว่าเขาหรือเธอเริ่มรับรู้ว่าตนเองถูกกีดกันทางสังคมมากขึ้นเท่านั้น

นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมทั้งในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน ในโมเดลของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ในโมเดลของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน ในโมเดลของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และในโมเดลของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของ

การเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเสมอ นี่จึงเป็นข้อค้นพบที่สอดคล้องและยืนยันข้อค้นพบจากงานวิจัยที่ผ่านมาเกี่ยวกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากันระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลไม่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งหมายความว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำใกล้เคียงกับในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ซึ่งแม้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 8.1 แต่ก็เป็นข้อค้นพบที่น่าสนใจ โดยเฉพาะเมื่อผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากันระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลไม่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเช่นเดียวกัน

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลเพื่อตรวจสอบอิทธิพลกำกับของตัวแปรความหลงตนเองและตัวแปรขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง ต่างพบตรงกันว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเสมอไม่ว่าจะเป็นโมเดลของกลุ่มใดก็ตาม นั่นคือไม่ว่าบุคคลจะเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำหรือสูง และไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำหรือสูง แต่เมื่อบุคคลรู้สึกหรือรับรู้ว่าตนเองมีการเห็นคุณค่าในตนเองน้อย ก็เป็นเครื่องบ่งชี้ว่าเขาเริ่มรับรู้ว่าตนเองถูกกีดกันทางสังคมมาก อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม งานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมในช่วงก่อนหน้านี้อาศัยการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมจึงมักพบความสัมพันธ์และอิทธิพลระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคม

อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ต่อการถูกกีดกันทางสังคม

จากการวิเคราะห์โมเดลสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดขึ้นตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าอิทธิพลซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC) เท่ากับ $-.02$ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 และพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไม่มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าอิทธิพลซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐานเท่ากับ $.03$ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3

ผลการวิจัยข้างต้นอาจไม่สอดคล้องกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมแต่สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ Greenwald และ Banaji (1995) ที่อธิบายว่าการเห็นคุณค่าในตนเองไม่ได้มีเพียงมิติเดียวที่วัดจากการรายงานตนเองซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางปัญญา แต่ยังมีมิติที่เกิดจากประสบการณ์ในอดีตซึ่งส่งผลต่อการตอบสนองอัตโนมัติด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองที่พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีแนวโน้มที่จะทำนายปรากฏการณ์หรือการตอบสนองที่เป็นไปตามธรรมชาติหรือการตอบสนองตามแรงขับอารมณ์ได้ดีกว่าการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ในทางตรงกันข้ามการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีแนวโน้มที่จะทำนายการตอบสนองซึ่งผ่านกระบวนการทางปัญญาได้แม่นยำกว่าการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ดังนั้นแล้ว การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จึงมีอิทธิพลหรือเป็นดัชนีบ่งชี้ถึงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมแต่เพียงเท่านั้น แต่เนื่องจากผลป้อนกลับทางสังคมที่ส่งผลต่อการประเมินและความคาดหวังของบุคคลซึ่งนำไปสู่รูปแบบการตอบสนองที่แตกต่างกันจนนำไปสู่การได้รับการยอมรับจากกลุ่มหรือการถูกกีดกันจากกลุ่มตามกระบวนการมาตรฐานทางสังคมนี้เป็นไปอย่างอัตโนมัติ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้จึงไม่มีอิทธิพลหรือไม่สามารถบ่งชี้ต่อการถูกกีดกันทางสังคมที่เกิดขึ้นจริงได้

เช่นเดียวกันกับเมื่อพิจารณาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ทั้งในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน ในโมเดลของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ในโมเดลของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่ขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน ในโมเดลของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง

ต่ำ และในโมเดลของกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไม่มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมเสมอ นี่จึงเป็นข้อค้นพบที่สนับสนุนต่อคำอธิบายและข้อเสนอแนะของ Greenwald และ Banaji (1995) ในทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากับระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลไม่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งหมายความว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำใกล้เคียงกับในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 8.3 และผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากับระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลไม่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเช่นเดียวกัน

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากับระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลไม่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งหมายความว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำใกล้เคียงกับในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 8.2 และผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของ เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากับระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและกลุ่มที่มีขนาด

ของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลไม่มีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมเช่นเดียวกัน

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลเพื่อตรวจสอบอิทธิพลกำกับของตัวแปรความหลงตนเองและตัวแปรขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเอง ต่างพบตรงกันว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไม่มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคม และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยก็ไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมเสมอไม่ว่าจะเป็นโมเดลของกลุ่มใดก็ตาม นั่นก็คือ การเห็นคุณค่าในตนเองในมิติที่เป็นอิสระจากกันไม่สามารถบ่งชี้หรือมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมข้ามมิติกันได้ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไม่สามารถบ่งชี้การถูกกีดกันทางสังคมได้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยก็ไม่สามารถบ่งชี้การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้โดยไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม

จากการวิเคราะห์โมเดลสมมติฐานการวิจัย เมื่อเปรียบเทียบอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7 ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย โดยการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีค่าอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐานเท่ากับ $-.60$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.001$ แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีค่าอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐานเท่ากับ $-.02$ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 7 นอกจากนั้นแล้วหากพิจารณาเปรียบเทียบอิทธิพลระหว่าง การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนและการวิเคราะห์โมเดลเพิ่มเติมอื่น ๆ ก็พบผลเช่นเดียวกันด้วย

อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคม

จากการวิเคราะห์โมเดลสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดขึ้นตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ โดยมีค่าอิทธิพลซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน

(completely standardized solution หรือ SC) เท่ากับ .03 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 และไม่สอดคล้องกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมรวมทั้งไม่สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ Greenwald และ Banaji (1995) ด้วย นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคมกับอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ต่อการถูกกีดกันทางสังคม ตามสมมติฐานข้อที่ 6 ก็พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่ได้มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ เนื่องจากว่าการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่ได้มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาอิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมทั้งในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน รวมถึงพิจารณาระหว่างโมเดลของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและโมเดลของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงแล้ว พบข้อสังเกตที่น่าสนใจประการหนึ่ง

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 และการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7 ผลการวิเคราะห์ความตรงของโมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ได้ตั้งขึ้นตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมและข้อเสนอแนะของ Greenwald และ Banaji (1995) ทั้งหมด

อย่างไรก็ตามผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงนั้น ได้ผลการวิเคราะห์เช่นเดียวกับผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ยกเว้นแต่อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม และตรงกันข้ามกับการวิเคราะห์โมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ผลการวิเคราะห์เพิ่มเติมนี้เป็นที่น่าสนใจมากกว่า แม้จะเป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยก็ยังมีอิทธิพลหรือเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงการถูกกีดกันทางสังคมได้ แต่เป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม และสอดคล้องกับ

ข้อค้นพบจากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง การถูกปฏิเสธทางสังคม และความก้าวร้าว ที่อธิบายว่า รูปแบบทางสัมพันธ์ภาพของบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับสูงเป็นไปในเชิงควบคุม บงการ และใช้อวด (Raskin, Novacek, & Hogan, 1991) เพื่อพยายามรักษาการเห็นคุณค่าในตนเองให้อยู่ในระดับสูง ส่งผลให้พวกเขาถูกปฏิเสธหรือกีดกันทางสังคม และนำมาซึ่งความรุนแรงและพฤติกรรมก้าวร้าว (Bushman, & Baumeister, 1998)

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากันระหว่างกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลมีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งหมายความว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำแตกต่างจากในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 8.4 โดยพบว่า อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมีทิศทางเป็นลบ แต่ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีทิศทางเป็นบวก ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกันสนับสนุนข้อสังเกตที่พบในการตรวจสอบความตรงของโมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงซึ่งได้อภิปรายไว้ในข้างต้น

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ก็ผลเช่นเดียวกับผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยทั้งหมดตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมและข้อเสนอแนะของ Greenwald และ Banaji (1995) แต่ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกลับไม่เป็นเช่นเดียวกันกับผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง โดยพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ซึ่งหมายความว่า เมื่อเป็นบุคคลที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงแล้ว การเห็นคุณค่าใน

ตนเองโดยนัยจะไม่มีอิทธิพลหรือไม่สามารถบ่งชี้ต่อการถูกกีดกันทางสังคมได้ แตกต่างจากข้อค้นพบในการวิเคราะห์โมเดลของกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ที่พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลหรือสามารถบ่งชี้ต่อการถูกกีดกันทางสังคมได้ในทิศทางบวกในบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันเมื่อกำหนดให้ค่าพารามิเตอร์ของเมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมมีค่าเท่ากันระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็พบว่า โมเดลมีความแปรเปลี่ยนในค่าพารามิเตอร์ของ เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งหมายความว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำแตกต่างจากในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 8.4 โดยพบว่า อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีทิศทางเป็นลบ แต่ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกลับไม่มีอิทธิพล ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันนี้สนับสนุนข้อสังเกตที่พบในการตรวจสอบความตรงของโมเดลในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงซึ่งได้อภิปรายไว้ในข้างต้น

แม้ว่าตัวแปรขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองจะมีอิทธิพลกำกับต่อความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและการถูกกีดกันทางสังคมเช่นเดียวกับตัวแปรความหลงตนเอง แต่ต้องพึงระวังในการพิจารณา เพราะตัวแปรกำกับทั้งสองนี้มีอิทธิพลกำกับความสัมพันธ์ในลักษณะที่แตกต่างกัน โดยตัวแปรความหลงตนเองนั้นกำกับให้กลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมีอิทธิพลในทางลบ และกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีอิทธิพลในทางบวก ซึ่งแตกต่างจากตัวแปรขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นกำกับให้กลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีอิทธิพลในทางลบ แต่กลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงไม่มีอิทธิพล

เหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่ผลการวิจัยจากการตรวจสอบความตรงของโมเดลสมมติฐานการวิจัยปฏิเสธสมมติฐานที่กำหนดขึ้นในหลาย ๆ ข้อ เพราะโมเดลสมมติฐานการวิจัยที่สร้างขึ้นตามทฤษฎีนี้ถูกอิทธิพลกำกับจากตัวแปรอื่น ๆ โดยเฉพาะตัวแปรความหลงตนเองและตัวแปรขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองในการศึกษาครั้งนี้ เพราะฉะนั้นจึงสามารถสรุปทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมจากผลการวิจัยในครั้งนี้ได้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเองนั้นมีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมในมิติที่แตกต่างกัน และความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองและการถูกกีดกันทางสังคมจะเป็นไปตามทฤษฎีมาตรฐานทางสังคมหรือไม่ ในทิศทางใดก็ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลมีความหลงตนเองในระดับใด และมีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองมากน้อยเพียงใด

อิทธิพลของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมต่อการถูกกีดกันทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ยังพบข้อสังเกตที่น่าสนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และการถูกกีดกันทางสังคมในบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงอีกประการหนึ่ง เมื่อพิจารณาถึงค่าพารามิเตอร์เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุของตัวแปรการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง พบว่า มีค่าอิทธิพลทางลบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐานเท่ากับ $-.54$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งไม่พบค่าอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ นี้ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางอ้อมของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ที่มีต่อการถูกกีดกันทางสังคมก็อาจพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคม ซึ่งหมายความว่า เมื่อบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงเริ่มรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็รับรู้ว่าตนเองมีแนวโน้มที่จะถูกกีดกันทางสังคมต่ำ แต่การรับรู้ว่าตนเองมีแนวโน้มที่จะถูกกีดกันทางสังคมต่ำกลับบ่งชี้ว่าตนเองกำลังถูกกีดกันทางสังคมสูง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมกับการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงนี้สอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองที่อธิบายว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมักมีภาพลวงในการมองโลก ซึ่งเป็นการรับรู้ตนเองไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น (John, & Robins, 1994)

ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ (R^2) ของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม ระหว่างโมเดลตามสมมติฐานการวิจัย กับโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมทั้งที่ทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน และแบบแยกวิเคราะห์ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง พบว่า ตัวแปรอิสระซึ่งเป็นทั้งตัวแปรแฝงภายนอกและตัวแปรแฝงภายในอธิบายตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้เพียงร้อยละ 0.90 เท่านั้นในโมเดลตามสมมติฐานการวิจัย ซึ่งหมายความว่า ตัวแปรทั้งหมดในโมเดลแบบไม่สามารถทำนายการถูกกีดกันทางสังคมได้เลย ซึ่งแตกต่างจากค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมที่ใช้ทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน ที่พบว่า ตัวแปรอิสระทั้งที่เป็นตัวแปรแฝงภายนอกและตัวแปรแฝงภายในสามารถอธิบายตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 33.30 ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และร้อยละ 18.50 ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง เช่นเดียวกับค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ซึ่งสามารถอธิบายตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ถึงร้อยละ 47.90 และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ซึ่งสามารถอธิบายตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 30.60

หากพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม อาจสรุปได้ว่า ตัวแปรอิสระในโมเดลสมมติฐานการวิจัยไม่สามารถอธิบายตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมได้ แต่ตัวแปรอิสระในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสูงสามารถอธิบายตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมได้มากกว่า โดยเฉพาะในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และเป็นที่น่าสังเกตว่าตัวแปรอิสระในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำสามารถอธิบายตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมได้มากกว่าในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงทั้งในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน และในการแยกวิเคราะห์ อย่างไรก็ตามผลการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรอิสระใน

ทุกโมเดลสามารถอธิบายตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ในระดับที่ไม่แตกต่างกันมากนัก โดยค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ในทุกโมเดลมีค่าอยู่ระหว่าง .22 ถึง .39

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ (R^2) ของตัวแปรแฝงการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม และตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคม ระหว่างโมเดลตามสมมติฐานการวิจัย กับโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมทั้งที่ทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน และแบบแยกวิเคราะห์ในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง พบว่า ตัวแปรอิสระซึ่งเป็นทั้งตัวแปรแฝงภายนอกและตัวแปรแฝงภายในอธิบายตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้เพียงร้อยละ 0.90 เท่านั้นในโมเดลตามสมมติฐานการวิจัย ซึ่งหมายความว่า ตัวแปรทั้งหมดในโมเดลแทบไม่สามารถทำนายการถูกกีดกันทางสังคมได้เลย ซึ่งเหมือนกับค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ที่พบว่าตัวแปรอิสระทั้งที่เป็นตัวแปรแฝงภายนอกและตัวแปรแฝงภายในสามารถอธิบายตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้เพียงร้อยละ 0.20 เท่านั้น ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยน และร้อยละ 1.20 เท่านั้น ในการวิเคราะห์แยกเฉพาะกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง แต่แตกต่างจากค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ที่พบว่า ตัวแปรอิสระทั้งที่เป็นตัวแปรแฝงภายนอกและตัวแปรแฝงภายในสามารถอธิบายตัวแปรการถูกกีดกันทางสังคมได้ร้อยละ 19.00 ในการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยน และร้อยละ 9.80 ในการวิเคราะห์แยกเฉพาะกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ผลการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ของตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมนี้ อาจสรุปได้ว่า ตัวแปรอิสระในโมเดลสมมติฐานการวิจัยไม่สามารถอธิบายตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมได้ เช่นเดียวกับตัวแปรอิสระในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงที่ไม่สามารถอธิบายตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมได้ แต่ตัวแปรอิสระในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำสามารถอธิบายตัวแปรแฝงการถูกกีดกันทางสังคมได้มากกว่า

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง

เมื่อพิจารณาค่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ และในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง พบประเด็นที่น่าสนใจว่า ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .22 แต่ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ทางลบกับตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ -.19 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง โดยหากมีระดับของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงก็มีแนวโน้มที่จะมีความไม่สอดคล้องกันของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงด้วย ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงเป็นข้อค้นพบที่สนับสนุนว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเห็นคุณค่าในตนเองทั้งสองมิตินี้แตกต่างกัน ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองทั้งสองมิตินี้ในทิศทางเดียวกัน

เมื่อพิจารณาค่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ก็พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงทั้งสองมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทิศทางบวก เช่นเดียวกับค่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ที่พบว่า ตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .64 แต่เมื่อพิจารณาค่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้กับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง กลับพบว่า ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงทั้งสองมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทิศทางลบ เช่นเดียวกับค่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมและการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ที่พบว่า ตัวแปรแฝงการเห็น

คุณค่าในตนเองที่รับรู้มีความสัมพันธ์ทางลบกับตัวแปรแฝงการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ -0.57 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไปในทิศทางเดียวกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูงที่มีความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ไปในทิศทางตรงข้ามกับการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัย

อภิปรายโดยสรุป

ผลการวิจัยนี้พบข้อค้นพบหลัก 3 ประการ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

- 1) ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดขึ้นตามทฤษฎี พบว่าการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้มีอิทธิพลต่อหรือสามารถบ่งชี้การรับรู้การถูกกีดกันทางสังคมได้ในทิศทางลบ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีมาตรทางสังคมที่ผ่านมา
- 2) ผลการวิจัยนี้พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางบวกต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองแตกต่างกัน พบว่า อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคมแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม ซึ่งหมายความว่า ตัวแปรความหลงตนเองมีอิทธิพลกำกับต่อความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและการถูกกีดกันทางสังคม
- 3) ผลการวิจัยนี้ยังพบเพิ่มเติมด้วยว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยมีอิทธิพลทางลบต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ แต่การเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยไม่มีอิทธิพลต่อการถูกกีดกันทางสังคมในกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ผลการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างกลุ่มที่มีขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน พบว่า อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคมแปรเปลี่ยนระหว่างกลุ่ม ซึ่งหมายความว่า ตัวแปรขนาดของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าในตนเองมีอิทธิพลกำกับต่อความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยและการถูกกีดกันทางสังคม